

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 30.

Sjette Session.

37te Møde.

Lørdagen den 17de Februar.

(Fort.)

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg maa maaffee med Hensyn til Post 10 og den dertil corresponderende Post under den polytechniske Lærestiftelse tillade mig en lignende Bemærkning. Efter hvad der er yttret om dette Punkt, vil jeg ogsaa fraspalde den af mig forlangte særskilte Afstemning, da Spørgsmaalet vil komme under Omtale ved den næste Behandling, og der dog er formel Banffelighed ved Afstemningen for Diebliffet.

Formanden: Jeg veed ikke, om Nogen ellers forlanger særskilt Afstemning over disse Poster? (Ophold.) Det er saaledes bortfaldet.

Blom: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at naar den ærede Cultusminister har sagt, at det kunde være en Dvælselse i Taalmodighed for Soldaten at være posteret i Theatrets Forsal, saa synes mig, at Armeen har aflagt Prøver nok paa Taalmodighed ved at have tjent under de Vilkaar, der være dem tilstaaede under første Delen af Souverainiteten. Det er en Levning af en Trældom, hvorved man troede at kunne fremkalde den blinde Lydighed, vi her have seet anvendt med Hensyn til det foreliggende Tilfælde angaaende Theatret. Jeg vil spørge enhver af de Herrer Landstingsmænd, der her ere tilstede, og som maaffee have Sønnen, der skulle gjøre Tjeneste, om det vil være dem en Tilfredsstillelse at se dem staae som Oppasere for Kjøbenhavn

Publikum. De vide dog ligesaa godt som jeg, at det er en suur Tjeneste, der er paalagt vore Sønnen, men at imidlertid de af dem, som blive udfrevne til Eratinudste, ere frittagne for at forrette Oppasertjeneste, naar de ikke ville; men det er og jeg kalder det Oppasertjeneste, hvortil de her bruges, forsaavidt de skulle staae og lukke Døren op for mangen en Gjak, der gaaer ind og ud af den, blot for at sørge for, at der ikke skal være Træk i Gangen. Jeg synes, at der er noget saa Indignerende og saa Nedtrykkende heri for den militaire Ære og Ambition, som man ellers ved andre Leiligheder synes at ville opbjaelpe og oplive; den bliver, synes mig, paa denne Maade paa det meest Idmygende krænket, og forsaavidt er der ogsaa al Grund til at lade denne fatale Forholdsregel falde bort. Desuden synes det mig heller ikke godtgjort, hvorfor den, naar den engang er kastet overbord i 1848, saa nu i 1851 skulde vende tilbage. Det er ikke godtgjort, om Publikum virkelig forholdt sig saa uroligt i Theatret i 1851, at det ikke kunde holdes i Ape ved Politibetjentene. Jeg maa derfor paa det Bestemteste vedblive at foreslaae det Samme som i Udvalget, at Posten bortfalder.

Finantsministeren: Det er ikke Realiteten af den nu omqvæstionerede Post, jeg paa nogen Maade ønsker at berøre, jeg ønsker blot at fremhæve, at her er et af de Tilfælde, hvor man formeentlig gaaer udover, hvad der ved slige Beslutninger kunde og burde være Tale om. Naar det forelægges et Regnskab, og deri er en vis Post, der er overfredet, saa mener jeg, at man bør undersøge, hvorvidt der har været tilstrækkelig Grund til denne Meerudgift eller Overfredelse; men et andet